

PROTOKOL O HLAVNÍM LÍČENÍ

sepsaný u Okresního soudu v Olomouci dne **25. 3. 2025 v 12:15** hod.

V trestní věci

obžalovaného: **Mgr. Vladimír Chlup**, narozený 8. 4. 1970
bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc
pro přečin присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 zákona č. 40/2009 Sb.,
trestního zákoníku

Přítomni:

Samosoudce: **Mgr. Jakub Kučera**

Protokolující úřednice: Jana Hebelková

Státní zástupce: **Mgr. Jaroslav Rašendorfer - osobně**, termín vzat na vědomí u HL 17. 2. 2025, soudu znám z úřední činnosti

Obžalovaný: **Mgr. Vladimír Chlup – osobně**, termín vzat na vědomí u HL 17. 2. 2025, soudu znám z předchozích HL

Obhájce: **JUDr. Tomáš Nielsen - osobně**, termín vzat na vědomí u HL 17. 2. 2025, soudu znám z předchozích HL

V jednací síni přítomna veřejnost. Nikdo z veřejnosti nebude navrhován k důkazu.

O průběhu hlavního líčení **bude** pořizován zvukový záznam.

Samosoudce zjistil totožnost osob, které se dostavily.

Samosoudce zjistil, že pětidenní lhůta k přípravě od doručení předvolání obžalovanému **byla zachována.**

Samosoudce zjistil u st. zástupce a obhájce, že pětidenní lhůta k přípravě od vyrozumění **byla zachována.**

Podle § 219 odst. 3 tr. řádu zopakován dosavadní obsah jednání.

Nato vyhlášeno

usnesení:

Podle § 213 odst. 1 tr. řádu se stranám předkládají k nahlédnutí listinné důkazy založené ve spise, a to:

- písemnost, „Předběžné opatření 1/2022“, č. l. 5-9,
- písemnost ze dne 12. 7. 2021 adresovaná předsedkyni Evropské komise Ursule von der Leyen a představitelům Evropské komise a Evropského parlamentu, č. l. 10-14, 73-77, český překlad na č. l. 81-86,
- písemnost, „Rozhodnutí 1/2021“, č. l. 15-18,
- písemnost, „Usnesení nejvyššího správního soudu“, č. l. 19-20,
- poštovní doručenky, č. l. 21-22,

- dopis předsedy Nejvyššího správního soudu JUDr. Mazance ze dne 26. 8. 2021 adresovaný Chlupovi, č. l. 23,
- písemnost adresovaná obviněnému z Evropské komise, č. l. 25-26, překlad na čl. 71,
- písemnost „Usnesení 3/2021“ o znemožnění činnosti orgánů ČR“, č. l. 27-39,
- dopis adresovaný předsedovi vlády ČR Petru Fialovi, č. l. 40-42,
- dopis adresovaný ministryni obrany Mgr. Janě Černochové, č. l. 43-45,
- dopis ze dne 3. 8. 2022 k rukám Mgr. Ing. Terezy Vaňkátové Ph.D. čl. 151,
- zpráva z místa bydliště, č. l. 223, 224,
- opis a výpis RT čl. 282-283,
- CESO čl. 284,
- opis z evidence přestupků čl. 285.

Podle ustanovení § 213 odst. 2 trestního řádu strany dotázány, zda žádají čtení předložených listin: žádná ze stran nežádá nahlédnout do čtených listin, nežádá bližší čtení.

Podle § 214 tr. řádu dotázán obžalovaný: bez vyjádření.

Státní zástupce k důkazu navrhuje: bez důkazních návrhů.

Obhájce k důkazu navrhuje: nad rámec navržených důkazů nenavrhujeme další. Na provedení důkazů navržených na čl. 442 a následujících trváme, nad rámec tohoto nic dalšího nenavrhují.

Na to vyhlášeno

Usnesení

Návrh doplnění dokazování prostřednictvím listin označených na čl. 442–444 **se zamítá**, a to pro nadbytečnost.

Nato vyhlášeno

usnesení:

Podle § 216 odst. 1 trestního řádu se dokazování **prohlašuje** za skončené a je uděleno slovo k závěrečným návrhům.

Státní zástupce závěrem uvádí: pokud jde o projednávanou věc Mgr. Vladimíra Chlupa, který je v bodech 1-4 obžaloby stíhán pro přečin присвоjení si pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku, já mám za to, že soud provedl dokazování v potřebném rozsahu pro to, aby mohl vynést spravedlivý rozsudek. Pan obžalovaný v zásadě nepopírá, že jednání v bodech 1-3 spáchal, tam je to popsáno, že tedy vyhotovil, případně odeslal zmíněné listiny, které jsou zde popsány. V podstatě na rozdíl od obžaloby se domnívá, že tedy činil po právu, že přímo aplikoval svoje ústavní práva občana zakotvené v Listině, případně v Ústavě České republiky, a to proto, že se domnívá, že státní orgány a zejména Ústavní soud, případně jiné státní orgány, nedostatečně nějakým způsobem přihlíží k Listině základních práv a svobod, která není důsledně dodržována. Já to jeho přesvědčení nesdílím, já se domnívám, že naše zastupitelská demokracie a systém rozdělení moci je dostatečně dobrý na to, aby všechna práva zakotvená v nejvyšších právních předpisech byla důsledně uplatňována. Není podle mého názoru možné, aby občan suploval činnost státu, státních institucí, případně soudu. Samozřejmě občan může konat vše, co není zákonem výslovně zakázáno, ale právě v případě jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu,

zákon ve svém ustanovení § 328 toto zakazuje. Zakazuje se neoprávněně vykonávat úkony, které jsou vyhrazeny orgánům státní správy nebo jinému orgánu veřejné moci. Nemůže také vykonávat pan obžalovaný úkon, který je vykonán nebo přináleží jen moci soudní. Právě toto pan obžalovaný konal, a proto podle mého názoru zcela naplnil skutkovou podstatu žalovaného přečinu. Navrhuji, aby byl obžalovaný uznán vinným dle podané obžaloby. Pokud jde o návrh trestu, pan obžalovaný je osobou dosud soudně netrestanou, nějaké nevýznamné přestupky jsou v evidenci přestupků, ale jinak je právně zachovaný, netrestaný. Pokud ho soud uzná vinným za žalovaný přečin, je ohrožen trestem odnětí svobody až na dva roky. S ohledem na charakter trestné činnosti, s ohledem na osobu obžalovaného, způsob provedení a okolnosti činu mám za to, že v jeho případě, pokud bude uznán vinným, postačí uložení trestu v 1/3 zákonné trestní sazby trestu, samozřejmě trestu, který nebude spojen s přímým výkonem trestu odnětí svobody, ale trestu podmíněně odloženého a navrhuji trest, pokud bude takto uložen, odložit na dobu 18 měsíců.

Obhájce závěrem uvádí: v největší části se odkáží na naše písemná vyjádření s tím, že na závěr bych chtěl zejména upozornit na to nejpodstatnější, co vlastně během celého řízení nezaznělo, a to je oprávněnost nebo legitimita postupu mého klienta. Jak jsme uváděli, můj klient postupoval s cílem řekněme chránit bezpečnost, chránit suverenitu České republiky, upozorňoval na rizika postupu orgánů veřejné moci ve chvíli, kdy tyto orgány se odkláněly od toho, co upravuje Listina základních práv a svobod jakožto odraz mezinárodního práva, zejména tedy mezinárodního paktu o občanských a politických právech. S ohledem na to, že doba dnešní, alespoň podle mého názoru, do určité míry dává obavám mého klienta za pravdu citovat krátce jen několik výroků z článků, které zazněly. Nedávno týdeník ECHO24 citoval slova viceprezidenta spojených států J. D. Vance, který řekl: „hrozba, která nás znepokojuje víc a více není Rusko nebo Čína, ale pochází z Evropy, je to odklon od západu a USA. Pokud se bojíte vlastních voličů, nemůže Vám Amerika pomoci“. Podle mého názoru i z tohoto výroku je zjevné, že mezinárodní vztahy mohou být závislé na sdílení nějakých společenských a společných hodnot, na jejichž porušování nebo odklon, od nichž můj klient upozorňoval a mohou mít tedy skutečně, alespoň z toho pohledu mezinárodního práva, dopady. Stejně tak portál Seznam zprávy uvedl článek ex guvernéra České národní banky Miroslava Singera, který poukazuje na poddimenzovanost vyzbrojení ČR, kdy zase jen krátce uvedu pár vět: „už i voliči Pirátů či vrcholní představitelé EU začínají alespoň verbálně připouštět propast v obranyschopnosti mezi USA a zbytkem členských států. My jsme totiž, ač jsme závazek vynakládat na obranu 2 % HDP přijali ještě mnohem dříve než Aliance jako celek, v loňské dekádě dosáhli minima našich výdajů na obranu. V roce 2014, 2015 jsme vynakládali dokonce pod 1 %. Ten článek se jmenoval Česko v NATO, dluh přes 500 miliard Kč, čímž chci doložit to, že skutečnost, že obranyschopnost ČR a Evropy je obrovským bezpečnostním tématem, je skutečností, je to realita, to není konspirační teorie, to není úvaha mého klienta, a to, že na to můj klient nějakým způsobem reagoval dříve, než se to začalo dostávat do veřejného prostoru, podle mého názoru mu nemůže být vytýkáno, a i to by mělo být přezkoumáváno v rámci toho jeho postupu. Pokud se podívám, nebudu tady citovat přímo tu skutkovou podstatu sabotáže, na kterou v některých dokumentech můj klient poukazoval, ale okamžik, kdy veřejná moc podceňuje obranyschopnost země a maří ochranu ČR, tak to je skutečnost, kterou trestní zákoník zná. Možná ještě jedna důležitá citace ze Seznam zpráv, kdy bylo uvedeno v jednom článku z tiskové konference Prezidenta Spojených států Amerických, že prezident Donald Trump na tiskové konferenci v sídle Mar-A-Lago na Floridě prohlásil, že pokud chce Ukrajina sedět u vyjednávacího stolu, měla by uspořádat prezidentské volby, čímž chceme poukázat na to, že opět už se do veřejného prostoru dostává diskuse na téma legitimacy státní moci, a proto znovu upozorňuji na to, že by mělo být řádně přezkoumáno skutečně nejen to naplnění skutkové podstaty z toho formálního hlediska, ale i z toho věcného a zejména oprávněnost postupu mého klienta. Mám tady citaci několika dalších článků, které se týkají rozporu s Listinou základních práv a svobod, kdy jen abych poukázal na to, že to nejsou skutečně bludy, že to jsou věci, které jsou

uznávány globálně a veřejně, tak např. v Seznam zprávách pan profesor Jan Kysela reagoval na otázku Veta zákona o plateb politiku a soudců v tom smyslu, že způsob, kterým jsou vypláceni politici a soudci, že v tuto chvíli nemá žádnou právní oporu, že to je v podstatě mimozákonný režim, kdy v podstatě dochází k tomu, že ten postup, ať už ho hodnotíme jakkoliv vnitřně, tak v podstatě je v rozporu se zásadami stanovenými právě ústavním pořádkem, ať už se jedná o to, že státní moc lze vykonávat pouze na základě zákona nebo naopak na spravedlivý nárok na mzdu nebo plat za vykonanou práci. Chtěl bych poukázat na to, co tady nezaznělo, že v ústavním zákoně 23/1991 Sb., jímž došlo k transpozici toho mezinárodního paktu do Československého, následně Českého právního řádu, transpozice Listiny základních práv a svobod, tak tam je přímo v § 3 odstavec 1 uvedeno: „v Ústavě České republiky a v Ústavě Slovenské republiky mohou být základní práva a svobody rozšířeny nad míru upravenou Listinou základních práv a svobod a přesto došlo k její zúžení, navíc způsobem, který ten zákon nepředpokládá. Upozorňovali jsme, že i ústavní soudci jsou si toho vědomi, tzn. i kdyby kdokoli měl za to, že právní názor mého klienta není správný, tak já tvrdím, že je legitimní a opírá se o zcela relevantní věci, které jsou mediálně známé. Stejně tak jako byla skutečnost, že ústavní soudci po poměrně složitém vnitřním boji intelektuálním, dovodil, že je možné, aby přezkoumával ústavní zákony. To jsou všechno informace, které jsou podle mého názoru relevantní pro posouzení zejména materiální, ale i formální stránky tr. činu, který je mému klientovi kladen za vinu. Chtěl bych poukázat na to, že i z té komunikace vyplývá, že za celou dobu nikdo relevantně jeho názory nevyvrátil a znovu říkám, ba naopak, se kloní k tomu, že pravdu má nebo minimálně že ta rizika, na která poukazuje, jsou relevantní, což vidíme v souvislosti s válkou na Ukrajině. Pokud jde o trestnost jednání, pouze bych tady shrnul to, že podle mého názoru obžaloba skutečně neobsahuje nic o tom, proč by to jednání mělo být neoprávněné, neobsahuje ani konkrétní vyjádření o tom, jakou pravomoc a jakého úřadu či orgánu se měl můj mandant přisvojit a to, co považuji za úplně klíčové je to, že ve všech důkazech a z celého průběhu řízení i předchozích roků, je zjevné, že můj mandant nikdy nevystupoval jinak než po svém jménem, vždy odkazoval na to, že jedná při výkonu svého práva na odpor, odkazoval na Článek 23 Listiny a já jsem tedy přesvědčen o tom, že žádný orgán státní moci nemá pravomoc aplikovat právo na odpor a z tohoto hlediska si nemohl můj mandant žádnou takovou pravomoc vůbec přisvojit. Odkazuji také na to, a to je ustálený úzus, že jakékoliv právní jednání se hodnotí podle obsahu, a nikoliv podle názvu, tady se vždy operovalo hodně i těmi označeními těch dokumentů, ale z žádného jeho textu není cítit jakákoliv snaha mého klienta obejít nějakým způsobem právní předpisy. Naopak, pokud já si budu přisvojovat pravomoc nějakého úřadu, tak přece ten svůj úkon tomu úřadu nepředám, a takto můj klient, naprosto transparentně vždycky vystupoval, tzn. nepřisvojoval si žádnou pravomoc, pouze se pokoušel vyjádřit svůj názor a podpořit nějakým způsobem obnovu takových těch základních pravidel Listiny základních práv a svobod. Myslím si, že z celého toho jednání a netvrdím to ani obžaloba, nevyplývalo, že by jednal jakýmkoliv způsobem šikanózně, kverulantsky apod., naopak i ta dokumentace a komunikace s Ústavními soudci apod. ukazuje, že postupoval trpělivě, s rozmyslem, a i kdyby připustil, což tedy nepřipouštím, že by se dopustil, formálně porušení nějakých právních předpisů, tak to nebylo vůbec způsobitelné, aby to ohrozilo nějakou hodnotu chráněnou právem. Připravil jsem si tady citaci z preambule Listiny základních práv a svobod, tu snad většina z nás zná, ale chtěl bych tady uvést to nejklíčovější, co je zde uvedeno, a to je, že ta Listina vychází z myšlenky, že jako společnost uznáváme neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona, a to je to, z čeho my vycházíme. Žádný orgán veřejné moci nemůže překročit to, co je stanoveno zákonem, v tomto případě tedy Listinou základních práv a svobod. S ohledem na to a na proběhlé řízení a naše předchozí vyjádření, žádám, aby soud mého mandanta zprostil obžaloby.

Obžalovaný závěrem uvádí: chtěl bych se tedy vyjádřit k té obžalobě. Myslím, že to, co je ve shodě s obžalobou je, v čem se shodujeme, že jsem jednal s poukazem na Článek 21 a Článek 23 Listiny základních práv a svobod, a to vlastním obecným výkladem, tedy: a) vysvětlením, což je

synonymum ke slovu výklad, b) týkajícím se všech, všeobecně, což je synonymum pro obecný a za c) mnou vytvořeným způsobem, což je význam toho vlastním. Ano, tak to bylo, protože Článek 21 a Článek 23 Listiny základních práv a svobod patří mezi základní práva a svobody, přičemž, budu-li tedy citovat § 18 odst. 3 č. 283/1993 Sb., tak tam je uvedeno: Státní zástupce skládá po svém jmenování do rukou ministra spravedlnosti tento slib: slibuji na svou čest a svědomí, že budu při ochraně veřejného zájmu postupovat vždy v souladu s Ústavou a zákony České republiky, jakož i mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána. Budu respektovat lidská práva, základní svobody a lidskou důstojnost a zachovávat mlčenlivost o věcech, které se dozvím v souvislosti s výkonem funkce státního zástupce, a to i po skončení výkonu této funkce. Při výkonu funkce státního zástupce i v soukromém životě budu chránit důstojnost svého povolání. Odepřením slibu nebo složením slibu s výhradou má za následek zánik funkce státního zástupce. Z tohoto pohledu se mi tedy nezdá logické začínat obžalování, návrh na potrestání někoho s tvrzením, že onen jednal s odkazem na Listinu základních práv a svobod, zvláště mají-li být lidská práva a základy svobody výslovně respektovány. Je tedy třeba se zabývat co vadí, co se považuje za nezákonné. To si myslím, že je klíčové tady v té věci. Za nezákonné se považuje, že jsem neoprávněně vykonával úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy nebo jinému orgánu veřejné moci a vykonal jsem úkon, který může vykonávat jen z moci soudu se, čímž jsem tedy spáchal ten přečin, o kterém tady byla řeč. Překáží, vadí tedy skutečnost, že jsem napsal Evropské komisi a Evropskému parlamentu, a přitom použil státní znaky, že jsem vytvořil písemnost Usnesení Nejvyššího správního soudu a další usnesení předběžné opatření. Tady bych se vrátil k tomu, co bylo tzv. jasné, jak zní Článek 21 a Článek 23 Ústavního zákona Listina základních práv a svobod. Článek 21 odst. 1 – občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Odstavec 2 – volby se musí konat ve lhůtách nepřesahujících pravidelná volební období stanovená zákonem. Odstavec 3 - volební právo je všeobecné a rovné a vykonává se tajným hlasováním, podmínky výkonu volebního práva stanoví zákon. Odstavec 4 – občané mají za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím. Článek 22 - zákonná úprava všech politických práv a svobod a jejich výklad a používání musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. Článek 23 - občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků, jsou znemožněny. Dále bych se zabýval obsahem onoho vysvětlení, výkladu, které jsem podal a které nebylo řečeno, to podání se posuzuje nikoliv nominalisticky, jak tady bylo zdůrazněno, ale podle jeho obsahu, a to se v této věci nestalo. Je třeba si uvědomit, že z 1180 let státnosti Česka žijeme jen 177 let v republice, tedy s orgány státní moci volenými na určité období. Konkrétně pak od 8. 2. 1991 v demokratickém právním státě. Je to Článek 1 Ústavy č. 1/1993 Sb., žijeme v demokratickém právním státě, nikoliv v zastupitelské demokracii, to je jiný systém. Žijeme v demokratickém právním státě majícím od 1. 1. 1993 název Česká republika, co to znamená, např. že zde platí Článek 4 Ústavního zákona 1/1993 Sb., Ústava ČR, že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci. Opět je tedy zvláštní někoho soudit za to, že s odkazem na základní práva a svobody mohl spáchat trestný čin. Pro pochopení situace je proto nutné se vrátit ke znění Článku 4 Ústavy, která platila před 8. 2. 1991, přičemž nás může zarazit, že tento Článek byl zrušen 29. 11. 1989, ale do té doby zněl Článek 4 Ústavního zákona č. 100/1960 Sb. Ústava československé socialistické republiky. Vedoucí silou ve společnosti i ve státě je předvoj dělnické třídy komunistická strana Československa, dobrovolný bojový svazek neaktivnějších a nejvědomějších občanů z řad dělníků, rolníků a inteligence. Ve znění vyplývá, že vedoucí síla KSČ eliminovala jakékoliv zákony. Tehdejší situace je proto možné pochopit pouze z jejich stanov založených na tzv. demokratickém centralismu. Podíváme se na oddíl 3 těchto stanov s názvem výstavba strany, vnitrostranická demokracie, tak tam najedeme zásady toho demokratického centralismu. Za a) všechny vedoucí stranické orgány se volí zdola až nahoru, b) nebudu říkat, protože to je něco jiného, za c) menšina a jednotlivci se disciplinovaně podržují

rozhodnutí většiny a za d) usnesení vyšších orgánů jsou bezpodmínečně závazná pro všechny nižší orgány. Tady je asi pochopitelné, proč na mě padla tíseň při tom dotazu aktivním a pasivním volební právo. Aby byl obrázek o systému úplnější, podívejme se na znění Článku 4 v Ústavě, kterou byl tento typ republiky v roce 1994 ustanoven. Ústavní Článek 4 Ústavní zákon č. 150/1950 Sb. Ústava ČR v odst. 1 říká: svrchovaný lid vykonává státní moc zastupitelskými sbory, které jsou lidem voleny, lidem kontrolovány a lidu odpovědný. To je ta zastupitelská demokracie. Za 2) volební právo do zastupitelských sborů je obecné, rovné, přímé a tajné, volit může každý občan, jakmile dosáhne věku 18-ti let, zvolen může být každý občan, jakmile dosáhne věku 21 let, za 3) obstarání věcí veřejných a uplatňování svých demokratických práv vytváří lid dobrovolné organizace zejména politické, odborové, družstevní a kulturní, organizace žen a mládeže, organizace tělovýchovné. Tady bych poukázal na to lid, to nejsou všichni lidé, to je jen určitá skupina. V letech 1948 – 1991 jsme měli na území Česka systém, které se jmenuje Ochlokracie. Budeme-li pokračovat v té rekapitulaci, těch 177 let republiky, tak před rokem 1948 zde byla roku od roku 1918 ...

Obžalovaný samosoudcem upozorněn, že se odchyluje od projednávané věci.

Obžalovaný dále závěrem uvádí: dle mého ten základní problém, který tady řešíme je, jestli jsem mohl vydat usnesení, rozhodnutí nebo předběžné opatření. Ten problém je, že jsme si rovni v demokratickém právním státě, je to Článek 2 Listiny, Článek 2 Ústavy. Já jsem se v tomto řízení postupně dozvídal, že státní moc tvoří přepěčlivě vybraných zkušebních specialistů s pozoruhodným profesním životopisem, to cituji z důkazů Chládek 2009, kteří jsou přesvědčeni, že soudce smí rozhodnout každý právní případ buď dle svých subjektivních morálně politických názorů nebo dle zákona, přičemž volba je na něm samém, to je Holenter 2011 a s tímto vědomím uděluji titul profesora z oboru politologie lidem domnívajícím se, že obecné blaho lze formulovat pouze A posteriori, tedy jako výsledek procesu jako poznání toho, co se ukazuje jako obecně dobré v procesu vývoje demokratické společnosti – Fiala 1997. Ostatně podnět k mému trestnímu stíhání daly osoby jednající jménem Obvodního soudu v Praze, zde opět připomínám Článek 4 č. 1/1993 Sb., přesvědčené vždy o tom, že vždy totiž bude nutné upřednostnit jedno právo na úkor druhého a druhé právo tak omezit, neboť osvobozením židů za 2. světové války, které porušilo kritéria efektivnosti pro to, že takové osvobození znamenalo pokles užitku na straně nacistů – Vaňkátova 2020, to je součástí těch důkazů. Lze se za těchto okolností divit, že stávající škoda na obranyschopnosti ČR je ve výši 618 miliard Kč, to narostlo z těch 434,67 miliard, na které jsem upozorňoval v roce 2021, oficiálně teď na 618 miliard. Chápu, že nemůžu být zproštěn obžaloby, přesto se domnívám, že obžalovat někoho, že jednal s odkazem na Článek 21 a Článek 23 Listiny, aniž by byl posouzen obsah takového jednání, nelze, zcela jasně by to odporovalo listině. Myslím, že je proto dobré zvážit i další možnosti, např. další část tohoto řízení vést v souladu s ústavním pořádkem, viz. Článek 4 Ústavy a dle Listiny Ústavního soudu nebo věc poukázat Městskému soudu v Praze, a to k č. j. Nt 618/2025, což je součástí důkazů č. 13 na straně 196-197. Realita z mého pohledu je následující: osoby identifikující se od roku 2010 včetně Ústavní orgány ČR se hlásí ke škodě na obranyschopnosti ČR ve výši 618 miliard Kč, dělají to veřejně. Nabízím jednu věc. Pomocí toho sdělení, které přišlo z Evropské komise pomocí jiných dokumentů, které to sdělení obsahuje, že proběhly, nabízím použít ze zdrojů Evropské Unie 434,67 miliard Kč, to je prostě realita, máme je k dispozici, říkám máme k dispozici jako stát 434,67 miliard Kč a je to z toho fondu, který teď Evropská komise projednávala ve výši 150 miliard EUR, tzn. když to vezmu systémově, můžeme zůstat ve výdajích na obranu na 2 % a tyto peníze dostaneme navíc. Vyžaduje to jedinou věc, dále se řídím Ústavním zákonem - Listinou základních práv a svobod, mezinárodním paktem o občanských a politických právech a Chartou organizace spojených národů. Chci připomenout jednu věc, dnes je 37 výročí tzv. Svíčkové demonstrace v Bratislavě. Svíčková demonstrace je na Slovensku památným dnem, je to den zápasu za lidská práva. Z hlediska OSN je dnes mezinárodní den solidarity za pohřešovanými zaměstnanci a také mezinárodní den památky obětí otroctví a transatlantického obchodu

s otroky. Včera byl mezinárodní den za právo na pravdu o hrubém porušování lidských práv a za důstojnost obětí. Tato lidská církev si dnes připomíná den nenarozených dětí. Samá lidská práva a základní svobody. Spojuje je jediné – přirozenost. Něco, co stojí mimo nás, co nemůžeme ovlivnit, co nemůžeme změnit. Přednostním vyjádřením přirozeného zákona je desatero. Aby zůstala zachována i svoboda vyznání, jsem katolík, souhlasil Duch Svatý, tedy Bůh s tím, že v roce 1965, že deklarací Dignitatis humanae budou kodifikována základní práva a svobody a včetně svobody vyznání, a to konkrétně Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. Svatý stolec to společně s vládami na území Česka podepsal 1. 8. 1975 v závěrečném aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě a opět to potvrdily 20. 11. 1990 Pařížskou chartou pro novou Evropu. Teď se připravuje konkordát, je to tam hned na titulním listu. Právě proto, aby bylo dosaženo toho stavu, byla toho 25. 3. 1998 Svíčková demonstrace, připomínala i podněty, aby se dodržoval Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a projekci Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, tj. národní normy, je právě Listina základních práv a svobod platná od toho 8. února. Je to tedy prováděcí norma toho paktu. Ale v Článku 2 Mezinárodního paktu o občanských a mezinárodních právech je napsáno, že má být přijata národní norma. Ale nad rámec tohoto je v Článku 25 přímo řečeno, že bez vazby na ten Článek 22, tzn. okamžitě od roku 1976, platí článek 25, a to je, že každý občan má právo a možnost bez jakýchkoliv rozdílů uvedených v Článku 2, tzn. bez nutnosti přijmout národní aplikaci a bez neodůvodněných omezení a) podílet se na vedení veřejných záležitostí přímo nebo prostřednictvím svobodně volených zástupců, b) volit a být volen v pravidelných volbách, jež se budou konat na základě všeobecného a rovného hlasovacího práva tajným hlasováním za bezpečnosti svobodu hlasování a za c) vstoupit za rovných podmínek do veřejných služeb své země. Jinými slovy – a) je to, že budete používat své nadání, své eruticy, b) je pasivní a aktivní hlasovací právo a c) je jmenování. Právo na vedení veřejných záležitostí přímo, např. právo podílet se na správě věcí veřejných přímo nevyplývá z hlasování, ani z jmenování, ale je založeno na dodržování Lidských práv a svobod, Listiny, Paktu a Charty. Ovšem nepochopíme, pokud ty základní práva nerespektujeme. Ta legitimita a legalita v demokratickém právním státě se odvíjí právě od dodržování Lidských práv a svobod. Proto, když kterýkoliv úřad neuznává nebo porušuje lidská práva, pak nejen že neplní svoje povinnosti, ale nařízení nemá žádnou závaznou moc, to je citace z Encykliky práce minteris odst. 61, na základě kterého s tím mezinárodním paktem souhlasila církev. Považuji tedy za prokázané, že jsem jednal v souladu s Listinou s odkazem na Článek 21 a Článek 23. Obžaloba to nevyvrací. I mezinárodním právem Článek 25 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, a to za situace, kdy se obžaloba snažila odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod založených Listinou tím, že neoprávněně zasahoval do soukromého a rodinného života, mého. Neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů, vydíráním, pokusy odcizení majetku, fyzickým napadáním i jiných rodinných příslušníků, vše je to ve spise. Násilným unášením na znalecké zkoumání do psychiatrické léčebny, a to ne na 24 nebo 48 hodin, ale na víc jak 300 hodin. Zpochybňována byla práva na práci a teď je důležité. Bylo to v situaci, kdy byla činnost ústavních orgánů prokazatelně znemožněna, o čemž svědčí č. 162/1998 Sb. a č. 295/2021 Sb. a bylo znemožněno i účinné použití zákonných prostředků, což dosvědčuje č. 318/2009 Sb. a č. 49/2021 Sb. Mě jde z v zásadě o jednu věc. To, že se budu muset vynakládat 2 % na obranu jsem věděl. To, že z toho bude průšvih, pokud se to nestane, jsem také věděl. Moje práce ve své podstatě spočívá v tom, aby byla zajištěna obranyschopnost České republiky, můžete si o tom myslet, co chcete. Ten problém v tuto chvíli je takový. Máme zde na stole 434,67 miliard Kč z Evropské Unie, nemusíme za to dávat nic, je to v jistě podloženo. Říkáme, že dluh je 618 miliard Kč. Jinými slovy, bude se muset kvůli tomu od roku 2026 do 2035 platit ne 2, ale 3 % HDP na resort obrany. Nemusí, pokud využijeme toto právo, tzn. máme zde záležitost, kterou můžeme vyřešit. Uznávám, že je to těžké vyřešit, proto říkám, že soudu umožňuje Článek 4 Ústavy, aby to poslal jinam, kde to může být dořešeno, ale samozřejmě uznávám, že za těch okolností, které tady byly provedeny a jak to řízení bylo provázeno a jaký je jeho výsledek, tak asi

nemůžu být zproštěn obžaloby. Ten základní problém je – občan nemůže vydat usnesení, rozhodnutí, předběžné opatření nebo snažit se v rámci diskrace donutit Nejvyšší správní soud, aby jednal, tak jak řekl můj obhájce, adresně jsem to poslal jemu, nehrál jsem si s nikým jiným na tady tuto záležitost, protože to nepovažuji za hru. Říkám jedno, jestli jsme si vědomi, jestli jsme si rovni v důstojnosti i v právech, tak rozhodnutí, usnesení, předběžné opatření, může podat každý, ale musí to být za určitých okolností a říkám, že ty okolnosti byly zaplněny způsobem, jaký jsem tady uvedl.

V rámci posledního slova obžalovaný uvádí: nežijeme v zastupitelské demokracii, jak tady bylo obžalobou řečeno, ale žijeme v demokratickém právním státě, a to je jiný systém a ke změně toho systému došlo 8. 2. 1991 uvozením Ústavního zákona Listiny základních práv a svobod.

Nato vyhlášeno

usnesení:

Hlavní líčení ***se odročuje na den 27. 3. 2025 v 13:30 hodin*** do jednací síně č. 5/II. poschodí s tím, že státní zástupce, obžalovaný a obhájce berou termín odročeného hlavního líčení na vědomí s tím, že už nebudou písemně obesíláni.

Hlavní líčení skončeno v 13:18 hodin.

Mgr. Jakub Kučera
samosoudce

Jana Hebelková
protokolující úřednice

Protokol vyhotoven na základě zvukového záznamu dne: 27. 3. 2025

CD se zvukovým záznamem uloženo u tohoto spisu.

Za správnost vyhotovení záznamu: Jana Hebelková